

Cenjeni gospod Doropoljski!

Oprostite, da Vas zopet nadlegujem. Mislim sem, da bo moje prvo pismo natisnjeno v „Zvončku“, a ni ga bilo. Morebiti se je izgubilo, ali Vam pa ni ugajalo. Jako sem radoveden. Prosim, sporočite mi to v prihodnjem „Zvončku“! Obenem Vas prosim, da v isti številki natisnete priloženi spis, ako je to mogoče. Rad bi videl, da bi tudi drugi učenci širne slovenske domovine vedeli, kako se je meni godilo na Miklavžev večer. Srčno Vas pozdravlja Vam vdani

Jožef Weisesein,
učencem dvorazredne ljudske šole
v Preddvoru pri Kranju.

Odgovor:

Ljubi Josip!

Tvoje prvo pismo sem pač prejel. Tam mi pišeš, da si bil na Zaplati in na Malem Grintavcu, odkoder si užival prelep razgled. A pisemca še nisem priobčil, ker je moj prostor pač samo kotiček, kamor ne morem spraviti vsega sproti, kar mi pišejo moji mladi prijatelji. — Ustrezam Ti pa danes ter objavljam Tvoj spis.

Miklavžev večer.

Najveselejši dan v letu za otroke je Miklavžev večer. Že par tednov prej prav pridno prosijo sv. Miklavža za darove. Jaz sem Miklavžu že odrasel, zato ga nisem prosil. Otroci njegovega prihoda težko pričakujejo. Z veseljem se pogovarjajo, koliko lepega jim prinese. In vendar, nekaj jim greni to veselje. Kaj pa? Z Miklavžem pridejo tudi grdi, hudi parklji. Kaj bo, če ne bo znal moliti? Tedaj hajdi v koš, in Bog ve, kam ga nesejo. Jaz sem se jih tudi bal in zato sem sklenil, da se skrivam.

Slednjič pride zaželeni večer. K nam je prišel tudi moj tovariš Joža Cvek. Oba sva zatrjevala, da ne bova molila Miklavžu in sva se menila skriti. Pa oče pride domov in reče, da morava ostati v hiši. Jaz sem rekel: „Tudi

dobro, a molil ne bom.“ „Bomo že videli pozneje,“ odgovori oče. Potem oddide iz sobe.

V sobi se pogovarjamo razne reči o Miklavžu. Kar hipoma zatulijo na koncu hiše parklji. Oče stopi v hišo, rekoč: „Sedaj bosta pa molila!“ In res, Joža je kaj plašno gledal na vrata, kdaj stopijo v sobo. Jaz sem se mu pa smejal. Zunaj so parklji grozno tulili. Toda Miklavž z dvema angeloma je že v sobi. Oče mu reče, kazoč na naju: „Ta-le dva morata najprvo moliti!“ Miklavž stopi k Jožu, ki je v tem začel jokati, in ga vpraša sedem sv. zakramentov, on pa še huje joka. Zakaj parkljev je bila polna izba, vsi so bili jako grdi. Slednjič vpraša: „Kako se pa začne?“ Miklavž mu pove. No, počasi jih že izvleče iz sebe. Sedaj pa pride vrsta name. Vpraša me deset božjih zapovedi. Jaz sem se pa smejal. Potem mi reče: „Ali ne boš molil?“ „Ne,“ mu odgovorim. Miklavž odstopi, parklji pa k meni in me trdo pograbi. Prijel sem se za klop in mizo. Oče parklje vzpodbuja, rekoč: „Le ven ga vlecite, ako ne bo molil!“ Kmalu bi bil zunaj, a prestrašil sem se ter začel moliti deset božjih zapovedi. Zmolil sem jih samo polovico, več jih nisem hotel. Potem oddidejo. Na vasi se je čulo še dolgo rjovenje parkljev. Pa to nas ni motilo. Mirno sedemo k večerji. Pri večerji so se meni in Jožu jako smejali. Naju je bilo sram. Po večerji odide Jože domov, jaz pa spat. Med spanjem se mi je vso noč sanjalo, kako me parklji grabijo. Hotel sem zbežati, toda v istem trenutku se zbudim. Bil je že dan.

Pogledam na mizo in vidim polne posode Miklavževih daril. Še mene ni pozabil. Prijnesel mi je lepo knjigo in zvezke.

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Naš gospod učitelj nam je zadnjič povedal, da zapušti rudniško šolo in se preseli v Sp. Šiško. Žal nam je, da bo nas zapustil dobri gospod učitelj. Ždaj še ne vemo, kdaj pride novi gospod učitelj. Pride morda le gospo-

dična učiteljica za nekaj časa. Srčno Vas pozdravlja

Anton Nebec v Rudniku.

Odgovor:

Ljubi Anton!

Hudo mora biti Tebi in Tvojim součencem, ker se je preselil gospod učitelj, ki ste ga vsi radi imeli. Upam pa, da ga ohranite vsi v najboljšem spominu in da boste živeli po njegovih naukih. To bo tudi njemu dokaz, da ni med vami deloval zaman. Vaša sreča bo tudi njegova sreča!

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Ne zamerite, ker Vam toliko časa ne pišem. V odgovoru ste mi dovolili, da Vam povem o priliki, kako sem preživela počitnice. O počitnicah sem se imela jako dobro. Z bratom sva vedno kegljala. Kegljščice mi je prinesel lansko leto sv. Miklavž. Čitala sem tudi raznovrstne knjige. Neke nedelje sem šla s starši, sestrami in z bratom na sokolsko slavnost v Cerknico. Jako so mi ugajale deklice in dečki, ki so tako gibčno telovadili. Moja sestra mi je velikokrat rekla: „Veš, Anica, tukaj je tudi gospod Doropoljski.“ Jaz sem neverjetno zmajevala z glavo. Po telovadbi smo šli v restavracijo Javornik in tam sem imela veselje spoznati gospoda Doropoljskega. Oh, kako sem vesela, da poznam gosp. Doropoljskega. Bila sem 3. oktobra tudi pri sv. birmi. Od botrce sem dobila veliko daril, srebrno urico, mašno knjižico, rožni venec, slaščice i. t. d. Letos sem tudi nastavila sv. Miklavžu. Bil je pa jako suh. Prinesel mi je jako malo. Mogoče zato, ker sem rekla, da mama nosi in zaraditega sem bila kaznovana od sv. Miklavža, da mi ni dosti prinesel. Voščim Vam vesele božične praznike in srečno Novo leto. Srčno Vas pozdravlja

Anica Kabajeva v Begunjah.

Odgovor:

Ljuba Anica!

Veseli me, da si se zopet oglasila in nam povedala, kako si preživela počitnice. Hvala za voščilo! Vračam ga Tebi in Tvojim staršem!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Ko sem bila štiri leta stara, so Vam moji starši poslali mojo sliko. Jako sem se razveselila, ko sem jo po tolikih letih zagledala v Zvončku. Sedaj imam že deset let in sem že velika. V šolo hodim v II. razred II. oddelek. Najrajša pišem in čitam. Od samega pisanja imam že kurje oko na prstu. Lansko jesen sem spisala dva spisa, enega sem poslala bratu v Dalmacijo, enega pa sestri v Maribor. Imam še tudi dve manjši sestrici, ki jima moram vedno praviti povesti iz „Zvončka“. Ako boste hoteli sprejeti, Vam bom še večkrat pisala. Z odličnim spoštovanjem

Jelka Kodermanova,
nadučiteljva hči v Pirešci.

Odgovor:

Ljuba Jelka!

Vem, da si bila vesela, ko si zagledala svojo sliko čez toliko let. Sedaj si že velika, modra in učena, takrat si pa bila še otrok, oj, brez skrbi in težav. Takrat tudi še nisi imela tistega kurjega očesa na roki. Pazi, da ga ne dobiš še na nogi!

*

Velecenjeni gospod!

Ko sem prebirala „Zvonček“, sem zvedela, da se radi pogovarjate s slovensko mladino. Zato se upam tudi jaz poslati Vam kratek spis o lepem božičnem večeru.

Božični večer.

Snežna odeja krije hribe in doline. Sveti večer se je približal. Tiho zaveje veter po mogočnih smrekah. Ljudje so v hišah. Ravnokar je gospodinja prinesla belega poprtnjaka na mizo. Vsi z veseljem zro tja v kot na lepe jaslice, ki so jih ravnokar napravili. Vaški zvonovi slovesno zapojejo ter oznanjajo veselo rojstvo Zveličarjevo. Tako je minul Sv. večer.

Ne zavržite mojega pisanja. Omeniti moram, da hodim v IV. razred I. oddelek. Rada prebiram „Zvonček“, posebno pa Vaš kotichek. Sklepam s spoštovanjem

Anica Tomažičeva
pri Sv. Benediktu.

Odgovor:

Ljuba Anica!

Kakor vidiš, nisem zavrgel Tvojega pisma. Saj si prav lepo opisala Božični večer.

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Dve pismi Vam pošiljam sedaj: eno dopisnico in zaprto pismo. Jako rad bi Vas poznal in tudi drugi, zato Vas prosim, priobčite hitro v „Zvončku“ svojo podobo ali fotografijo. Pa še nekaj! Zakaj pa je mladi risar izostal? Prosite gospoda Siča, naj nam kaj nariše! Rad bi napisal gledališko igro o divjem možu, pa se ne upam. S spoštovanjem

Janez Veronik
v Reki.

Odgovor:

Ljubi Janez!

Pa si res radoveden! Jaz Ti pa glede svoje slike ne morem ugoditi; saj se mi zdi, da mora biti zate, pa še za koga drugega zanimivejša, kako in kakšnega si sami predstavljate Doropoljskega, kakor pa da bi ga kar zagledali v „Zvončku“, češ, glejte ga, kako černo in sitno gleda! — Z gospodom Sičem se pa pogovorim o prvi priliki ter ga poprosim, da se zopet spomni „Zvončka“. Toda takšni gospodje imajo obilo dela, da jim gre vedno trda s časom. — Le loti se divjega moža! Potem mi ga pa pošlji, da ga še jaz vidim! Ali bo kaj močno hud?